

— Дѣца, сега нека оставимъ сѣмкитѣ да спятъ въ прѣстѣта, а послѣ ще видимъ, какво ще стане съ тѣхъ!

Всѣки день ние съ любопитство оглеждахме саксията, но нищо не се виждаше. Подиръ двѣ седмици съ радостъ видѣхме, че отъ сѣмкитѣ поникнаха слаби и нѣжни фиданчета. Ние цѣлъ день тичахме, скачахме и се радвахме. Сестричето ми тоя день посрѣщна отдалечъ татка и му се похвали. Хвалѣхъ се и азъ на всѣкиго, когото срѣщна: на баба, на леля, на кака — на всички. И каква радостъ бѣше въ кѣщи! Азъ никога не мога да забравя това.

Всѣки день ние наглеждахме фиданчетата, като сегисъ — тогисъ ги поливахме. Скоро тѣ се разрастоха и на есенъта бѣха високи, колкото сестричето ми.

Прѣзъ есенъта отъ слабата листитѣ на фиданкитѣ пожелтѣха и окапаха, както на всички овошки. Тогавататко извади фиданкитѣ отъ саксията, скорепча ги (прѣрѣза коренчетата и стеблата имъ) и ги посади прѣдъ кѣщата. Прѣзъ пролѣтъта фиданкитѣ се раззелениха и буйно израстоха. Ние сегисъ — тогисъ прѣзъ лѣтото ги поливахме, плѣвихме буренитѣ и копахме прѣстѣта наоколо. На втората година тѣ израстоха повече отъ два метра и бѣха прави и стройни, като сѣщи гиздавици. Татко прѣзъ пролѣтъта прѣрѣза стеблата имъ високо около 1'5 — 2 метра.

— Защо ги прѣрѣза така, татко? попита сестричето ми.

Така се рѣжатъ стеблата на всички фиданки, за да се разклонятъ и обрезаваатъ коронка, отговори татко.

Подиръ това татко намаза стеблата на фиданкитѣ съ смѣсъ отъ варъ, глина и говежди лайна, заби имъ прави и здрави қолчета, привърза ги съ лико о тѣхъ и така ги остави за прѣзъ лѣтото, като ни порѣча да ги наглеждаме.